

II

Արևը գարնան
Այրեց թիթեռին—

Թիթեռը սիրեց
Բացւած շուշանին:
Եւ ահա վառւած

Սիրոյ տենչանքով
Թըռչում է այգին՝

Ուրախ ճախրելով:
Այնտեղ գայնդդդոյն
Անթիւ ծաղիկներ

Բուրում են անոյշ
Ցերեկ ու գիշեր:

Թիթեռն ընտրեց

Ջրքնաղ շուշանին

Եւ իւր սիրուհու

Խոտակ երեսին

Դողդոջ գըրոշմեց

Համբոյր սիրային

Ու երկա՛ր երկա՛ր

Աշխարհ մոռացած՝

Մընացին նոքա

Իրար ընդգըրկած:

Բայց երբ յագեցաւ
 Թիթեռը ծաղկից,
 Աւա՛ղ, հեռացա՛ւ,
 Փախա՛ւ նորանից:
 Փոքրիկ ըստահակ,
 Դու, նենգ սիրահար,
 Սիրուն շուշանին
 Ինչո՞ւ մոռացար,
 Ինչո՞ւ մեխակին
 Քո սէրը ասարար:

Գիշերը եկաւ—
 Մաղիկը մենակ
 Լալիս է, ողբում
 Տրեխուր իւր վիճակ:
 Եւ խեղճի վերայ
 Ամբողջ գիշերներ
 Ել չեն ցամաքում
 Ճուղուն արցունքներ...

Թիֆլիս. 1891 թ., 27 յունւարի: